

Padaly hvězdy

Karel Plíhal

R: Padaly hvězdy a jedna z nich slítla
mé milé přímo do klína,
jak byla žhavá, tak sukně jí chytla,
a od sukně celá roklina.

1. Má milá křičí: pomoz mi přece,
nestůj tu jako z kamene,
tak jsem ji rychle odtáhl k řece
z dosahu toho plamene.

R:

2. Jenže ta hvězda tu moji milou
rozpálila jak kamínka,
zuby i nehty mi pustila žilou
a já drtil její ramínka.

R:

3. Pod hlavou nebe a nad hlavou země,
v obrovským požáru škvařím se,
jsem totiž v ní, jako ona je ve mně,
jako dvě kapky steklé na římse.

R:

R: Teď už jen v očích jak tečka za snem
skomírá malý plamínek,
běžíme k hvězdě a oba žasnem:
je to jen chladnoucí kamínek.